

Arrest

nr. 279 147 van 21 oktober 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HELSEN
Pieter Reypenslei 25
2640 MORTSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 mei 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 juni 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 januari 2019 zijn verzoeker en zijn partner, die een verblijfsrecht van onbeperkte duur in België heeft, ouders geworden van een dochter, L. M. De erkenningsprocedure van verzoeker ten aanzien van zijn dochter is nog lopende.

Op 25 juli 2019 wordt aan verzoeker een inreisverbod opgelegd voor een periode van vijftien jaar. Op 19 mei 2022 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam: A. (...) Voornaam: V. (...) Geboortedatum: (...) 1986

Geboorteplaats: (...) Nationaliteit: Kosovo

alias: A. (...), A. (...), geboren op (...) 1989, onderdaan van Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

Met het oog op een tussenstaatse overbrenging zonder instemming naar Kosovo

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven In toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid als mededader feiten waarvoor hij op 15.04.2005 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een werkstraf van 60 uren (vervangende gevangenisstraf 6 maanden). Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging gewone diefstal als mededader feiten waarvoor hij op 07.12.2005 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot diefstal met braak, Inklimming of valse sleutels, vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij op 27.04.2009 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een gevangenisstraf van 12 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen aan ministerieel ambtenaar agent drager van de openbare macht persone met openbare hoedanigheid-wapens-verboden wapen fabricatie verkoop invoer dragen feiten waarvoor hij op 03.11.2009 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels, Vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop een andere straf dan de levenslange opsluiting of opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar of een langere termijn gesteld is : schuldige = verschaffer van wapens,..., schuilplaats,..., feiten waarvoor hij op 27.04.2009 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verboden wapen(s) : vervaardiging, herstelling : handel (invoer, uitvoer, verkoop, overdracht,...) : het dragen, Het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed , in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, feiten waarvoor hij op 03.11.2009 door de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 8 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak inklimming valse sleutels, feiten waarvoor hij op 23.01.2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 5 jaar. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan heling en aan deelname aan bendevorming, feiten waarvoor hij op 29.01.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een gevangenisstraf van 2 jaar. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak/inklimming/valse sleutels, feiten waarvoor hij op 14.06.2021 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent tot een gevangenisstraf van 2 jaar. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan heling en aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 14.10.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een gevangenisstraf van 18 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak/inklimming/valse sleutels, feiten waarvoor hij op 19.01.2022 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden.

Zijn gedrag is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale, valse en gevaarlijke persoonlijkheid, waarbij hij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom of voor de fysieke en psychische integriteit van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen.

Gezien de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

□ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 15 jaar dat hem betekend werd op 25.07.2019.

Artikel 74/13

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis op 28.07.2021. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst van 09.04.2021 een partner waarmee hij een minderjarige dochter heeft, een vader, een moeder, een zus en twee broers op het Belgische grondgebied te hebben. De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van zijn gezinsleven. Het feit dat betrokkene een gezin had in België, heeft hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn dochter en andere familieleden die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. Nergens uit het dossier blijkt dat de minderjarige buitengewoon afhankelijk is van betrokkene. Er blijkt geen afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn kind te bestaan in die zin dat uw aanwezigheid in het Rijk werkelijk is vereist. Nergens uit het dossier blijkt dat zijn aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Uit het dossier blijkt dat de moeder van het kind verblijfsrecht heeft en dat er geen aanwijzingen zijn dat zij door gezondheidsproblemen niet in staat zou kunnen zijn om voor het kind te kunnen zorgen. Evenmin dat zij niet zelfstandig zou kunnen functioneren. Niets sluit uit dat betrokkene financieel bijdraagt vanuit het buitenland en er een andere contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van zijn dochter en partner aan betrokkene in het buitenland. Bovendien heeft betrokkene reeds in 2019 de intentie geuit zijn dochter te willen erkennen (zie arrest RvV dd. 05.08.2019). Tot op heden heeft de Administratie geen weet van de erkenning van het kind door betrokkene. Noch heeft betrokkene ooit gepoogd verblijfsrecht te bekomen op basis van zijn kind. Alvorens het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden. Betrokkene verklaarde eveneens in zijn vragenlijst van 09.04.2021 geen ziekte te hebben die hem zou belemmeren om terug te keren naar land van herkomst en hij wenst niet terug te keren naar Kosovo uit angst voor represailles. Hij heeft tot op heden geen verzoek tot internationale bescherming ingediend. Schending van het Artikel 3 EVRM is niet van toepassing. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 22.07.2021 in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 15 jaar dat hem betekend werd op 25.07.2019. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid als mededader feiten waarvoor hij op 15.04.2005 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een werkstraf van 60 uren (vervangende gevangenisstraf 6 maanden). Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging gewone diefstal als mededader feiten waarvoor hij op 07.12.2005 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij op 27.04.2009 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een gevangenisstraf van 12 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen aan ministerieel ambtenaar agent drager van de openbare macht personeel met openbare hoedanigheid-wapens-verboden wapen fabricatie verkoop invoer dragen feiten waarvoor hij op 03.11.2009 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels, Vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop een andere straf dan de levenslange opsluiting of opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar of een langere termijn gesteld is : schuldige = verschafter van wapens.... schuilplaats,..., feiten waarvoor hij op 27.04.2009 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verboden wapen(s) : vervaardiging, herstelling : handel (invoer, uitvoer, verkoop, overdracht,...) : het dragen, Het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed , in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, feiten waarvoor hij op 03.11.2009 door de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 8 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak inklimming valse sleutels, feiten waarvoor hij op 23.01.2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 5 jaar. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan heling en aan deelname aan bendevoorming, feiten waarvoor hij op 29.01.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een gevangenisstraf van 2 jaar. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak/inklimming/valse sleutels, feiten waarvoor hij op 14.06.2021 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent tot een gevangenisstraf van 2 jaar. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan heling en aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 14.10.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een gevangenisstraf van 18 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak/inklimming/valse sleutels, feiten waarvoor hij op 19.01.2022 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden.

Zijn gedrag is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale, valse en gevaarlijke persoonlijkheid, waarbij hij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom of voor de fysieke en psychische integriteit van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen.

Gezien de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de

middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 43 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verzoeker nooit uitnodigde om gehoord te worden betreffende zijn dossier;

Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verschillende beweringen betreffende zowel de gezinssituatie als het gebrek aan integratie van verzoeker aanhaalt;

Terwijl het algemeen rechtsbeginsel, zoals beschreven door de raad van state in haar arrest van 30 maart 1999, n 40/99 B.15.4, gepubliceerd op de site van de Raad van State, waarin zij het beginsel omschrijft als :

“soient préalablement entendus ceux qu'elle concerne, même quand cette audition n'est pas expressement prévue, et ce en application d'un principe général de droit”

Vrij vertaald :

“eenieder dient gehoord te worden betreffende een beslissing die hem of haar betreft, zelfs indien een hoorrecht niet expliciet voorzien is, en dit als toepassing van een algemeen rechtsbeginsel.”

Aangezien dit beginsel niet rechtstreeks is opgenomen in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient verzoeker zich te baseren op de in de rechtspraak en rechtsleer ontwikkelde voorwaarden;

Dat er twee voorwaarden zijn vooraleer het hoorrecht toepasselijk is (“Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne”, Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 381) : de door de overheid genomen maatregel is een ernstige inbreuk en de maatregel is gebaseerd op een persoonlijke gedraging van de betrokkene.

Dat in casu staat het onomstotelijk vast dat aan beide voorwaarden is voldaan :

- *de maatregel heeft een ingrijpend gevolg op de mogelijkheid van verblijf van verzoeker*
- *bovendien is het een beslissing op een verzoek dat verzoeker zelf richtte en gebaseerd op zijn eigen en persoonlijke situatie.*

Dat zonder ook maar een verzoek te richten aan verzoeker, de staatssecretaris stelt dat nergens uit zou blijken dat verzoeker zijn verblijf op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren;

Dat verzoeker nochtans stukken overmaakt waaruit blijkt dat hij wel de nodige stappen zette om het kind te erkennen;

Dat er een dossier werd opgemaakt bij de stad Antwerpen, gekend onder referte (...).

Dat de staatssecretaris dan ook volkomen foutief stelt dat verzoeker niet de nodige stappen zette;

Dat uit de beslissing zelf trouwens blijkt dat de staatssecretaris ervan op de hoogte is dat verzoeker een kind heeft en dit trachtte te erkennen;

Dat de staatssecretaris immers diende te erkennen :

“Betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst van 9 april 2021 een partner te hebben waarmee hij een minderjarige dochter heeft; een vader, een moeder een zus en twee broers op het Belgische grondgebied...”

Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dan ook niet kan stellen dat verzoeker zijn verblijf niet trachtte te regulariseren;

Dat meer zelfs, verzoeker op basis van zijn vaderschap, recht heeft op verblijf, doch dit door omstandigheden nog niet officialiseerde;

Dat de staatssecretaris bij het nemen van het bevel, dan ook niet zonder meer zich kan berope op artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (B.S., 31 december 1980);

Dat verzoeker evenmin een gevaar oplevert voor de openbare orde;

4.1 Gevaar voor de openbare orde (?) - schending artikel 8 EVRM

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

- iedereen recht heeft op respect voor zijn privé- en gezinsleven en*
- inmenging van overheidswege in de uitoefening van dit recht slechts toegestaan is voor zover dit:*
 - bij wet voorzien is en*
 - noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Op grond van de rechtspraak van het EHRM moet iedere administratieve overheid in het licht van de waarborgen van artikel 8 EVRM alvorens een beslissing te nemen ten aanzien van een vreemdeling:

- de feiten en omstandigheden van het individuele geval waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben, zo nauwkeurig mogelijk onderzoeken en op basis daarvan*
- komen tot een 'fair balance' bij de belangenafweging tussen het belang van de vreemdeling bij de uitoefening van zijn gezins- en privéleven en het algemeen belang van de samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.*

Bij zijn wettigheidscontrole dient de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie na te gaan of hij alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die belangenafweging heeft geresulteerd in een 'fair balance'.

De Staatssecretaris dient de omvang en hechtheid van het gezins- en privéleven van betrokkene kenmerken, te beoordelen (RVV nr 229 068 dd. 20 november 2019) en bovendien dient hij tevens concreet onderbouwen waarom het gedrag van betrokkene een gevaar oplevert voor de nationale veiligheid en openbare orde.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelt dat betrokkenes gezinssituatie, nergens uit het dossier zou blijken dat de kinderen aangewezen zijn op de fysieke nabijheid van hun vader. Niets is minder waar.

Bovendien heeft ook het kind recht op zijn vader;

Verzoeker heeft één dochter, waar hij samen met zijn partner en moeder van het kind, zorg voor draagt.

Verzoeker verblijft ook al sinds zijn jeugd in België en had recht op verblijf, tot een, erg vooringenomen, wijkagent besloot dat daar hij verzoeker nooit thuis zag, maar slechts op straat, hij ambtshalve afgeschreven zou worden;

Dat verzoeker hier slechts bij toeval op uitkwam en gelet op zijn jonge leeftijd niet begreep wat hij diende aan te vangen met de situatie

Mocht de staatssecretaris aan verzoeker de mogelijkheid hebben geboden om toelichting te verschaffen, dan had verzoeker alleszins kunnen duiden, niet alleen op het feit dat verzoeker al meer dan 20 jaar in België woont, maar ook dat het familieleven voor allen nog steeds zeer nauw is.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft geen werkelijk onderzoek gedaan naar het gezinsleven van verzoeker en alleszins niet de mogelijkheid geboden aan verzoeker om toelichting te verschaffen. Een standaardvragenlijst, waarvan de staatssecretaris beweert hem te hebben overhandigd, doch hiervan niet het minste bewijs levert, is onvoldoende;

Verder verwijst de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie naar het gevaar dat verzoeker zou uitmaken voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

Verzoeker is betrokken geraakt bij een aantal praktijken, waar hij zich veraf van had moeten houden, doch hij is geen gewelddadig crimineel;

De veroordelingen op zich vertellen niet het ganse verhaal en ook de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie motiveert niet waarom de feiten die aan die veroordelingen ten grondslag lagen, zouden aantonen dat verzoeker een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of veiligheid.

De staatssecretaris verwijst weliswaar naar een veroordeling, doch toont nergens aan waar verzoeker een concreet gevaar uitmaakt of uitmaakte voor de openbare orde. Het is uiteraard niet omdat verzoeker een voorwaarde van zijn voorwaardelijke detentie overtrad, dat hij ipso facto een gevaar uitmaakt voor de openbare orde, laat staan de nationale veiligheid.

Nochtans dient de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een billijke afweging maken tussen de particuliere belangen van de betrokkene en de belangen van de Staat. DVZ heeft daarvoor bij de belangenafweging onder artikel 8 EVRM geen passend en voldoende gewicht gehecht aan de belangen van verzoeker.

Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat het belang van de Staat primeert op dat van de betrokkene en zijn familiale belangen.

Dat alleszins de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij dit onderzoek het hoorrecht volledig heeft genegeerd;

Dat mocht de staatssecretaris verzoeker hebben uitgenodigd, dan had hij toelichting kunnen verschaffen;

Dat dit dossier bij uitstek een dossier is waarbij het hoorrecht een wezenlijk verschil had kunnen maken;

Dat het bovendien geen beslissing is die automatisch wordt getroffen louter door toedoen van de wet;

Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de mogelijkheid had moeten bieden om extra informatie te verschaffen, voor zover deze nog niet in het dossier verwerkt en neergelegd was;

Dat verzoeker nooit de mogelijkheid heeft gekregen om een antwoord te bieden; nooit werd haar verzocht om bijkomende bewijzen voor te brengen en a fortiori onderzocht Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nooit de invloed van de beslissing op verzoeker, wat hij bij een uitnodiging of een gehoor wel had kunnen doen.

Dat het dan ook als een paal boven water staat dat het hoorrecht van verzoeker niet werd gehonoreerd en zij hun dossier dan ook niet terdege konden verdedigen.

Dat het hoorrecht immers inhoudt dat verzoeker ook over een redelijke tijdspanne dient te beschikken om zijn opmerkingen over te maken ("Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne", Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 383); ook dit gebeurde in huidig dossier niet.

Dat bovendien de betrokkene expliciet dient te worden uitgenodigd om haar zienswijze uit de doeken te doen. ("Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne", Janssens, S., Robert, P., RDE. 2013, 174, p 381; OPDEBEEK I., "De hoorplicht", in Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, p. 265). Dit is niet gebeurd.

Dat daarenboven geen enkele uitsluitingsgrond op verzoeker van toepassing is.

Dat de beslissing niet urgent was

Dat verzoeker perfect in de mogelijkheid is / was om gehoord worden; de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, was/is op de hoogte van zijn adres en verblijfplaats.

Dat de beslissing was evident was en een logisch gevolg van het toepassen van de wet;

Dat ze een diepgaande interpretatie van de situatie van verzoeker had moeten behelzen.

Dat er voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen enkel beletsel was om verzoeker te horen, noch was er een reden waarom het niet zou hoeven te gebeuren.

Dat bovendien een inbreuk op het hoorrecht een schending van een dermate essentieel recht vormt, dat dit de vernietiging van de beslissing kan schragen.

4.2 sociale en culturele integratie - schending artikel 43§2 van de wet van 15 december 1980

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie veronachtzaamt dat verzoeker al meer dan 20 jaar in België verblijft. Al vanaf zijn minderjarigheid is verzoeker woonachtig, met zijn familie, in België.

De verblijfsduur van verzoeker in België is relevant, daar betrokkene kansen heeft gegrepen die hem door de Belgische staat werden geboden.

Alleszins blijkt opnieuw dat de staatssecretaris niet naar behoren motiveerde en belangrijke informatie niet opvroeg en meenam in de beslissing die hij trof. Het onderzoek naar de gehechtheid van verzoeker aan de Belgische samenleving werd te oppervlakkig gevoerd en bovendien zonder enige tegenspraak.

4.3 Bindingen met het land van herkomst schending artikel 43§2 Wet van 15 december 1980 alsook van de materiële en formele motiveringsplicht

Evenmin als over de medische toestand van verzoeker, rept de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie over de bindingen die verzoeker nog zou hebben met zijn land van herkomst, Kosovo.

Dat staatssecretaris laat het onderzoek naar de banden van verzoeker, totaal onvermeld, hoewel, opnieuw, de wet uitdrukkelijk voorschrijft dat de minister bij zijn beslissing de bindingen van de betrokkene met het land van herkomst, dient te onderzoeken.

Nu zijn die bindingen quasi nihil. De ganse familie van verzoeker is uitgezwermd over Europa; zijn kind, partner, ouders zus en broers wonen in België.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie had mogelijk de vraag kunnen stellen aan verzoeker of er nog bindingen zijn, maar zelfs dat heeft de staatssecretaris nagelaten.

Ook wat dit betreft is de beslissing dan ook volstrekt nietig, bij gebreke aan enige motivering, contra legem."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder maakt toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de vreemdelingenwet om aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. In eerste instantie motiveert verweerder dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum of verblijfstitel. Vervolgens motiveert verweerder dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Verweerder geeft een gedetailleerd overzicht van de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker, hetgeen er in totaal elf zijn. Hij komt, gezien de ernst en de herhaling van de feiten, tot de conclusie dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Tenslotte motiveert verweerder dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het inreisverbod van vijftien jaar dat hem op 25 juli 2019 werd betekend.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en begrijpt. Hij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is dan ook bereikt (cf. RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoeker voert eveneens de schending van het materiële motiveringsbeginsel aan. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het proportionaliteitsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de bestreden beslissing en de daaraan verbonden gevolgen. Deze beschouwing betreft de opportuniteit van de bestreden beslissing. Ook al mocht de Raad daaromtrent een ander oordeel hebben, kan deze zijn beoordeling op dat punt niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het proportionaliteitsbeginsel of evenredigheidsbeginsel als toepassing van het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van de bovengenoemde beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 43 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verzoeker betoogt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn verblijf van 20 jaar in België, noch met het feit dat hij geen bindingen meer heeft met zijn land van herkomst, Kosovo. Ook heeft verweerder volgens verzoeker niet gemotiveerd over zijn medische toestand, hetgeen nochtans is vereist volgens artikel 43 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Uit de bewoordingen van artikel 43 van de vreemdelingenwet blijkt dat deze bepaling enkel van toepassing is wanneer een burger van de Unie of diens familielid een verblijfsaanvraag heeft ingediend. De bestreden beslissing betreft geenszins een antwoord van de administratieve overheid op enige verblijfsaanvraag die door verzoeker is ingediend. De bestreden beslissing is daarentegen een autonome beslissing die door verweerder is genomen na de vaststelling van de in het bevel vermelde feiten. Aangezien de bestreden

beslissing niet onder het toepassingsgebied van artikel 43 van de vreemdelingenwet valt, kan verzoeker ook niet dienstig de schending van artikel 43, §2 van de vreemdelingenwet aanvoeren. Verzoeker voert geen andere rechtsgrond aan waaruit volgt dat verweerder bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten uitdrukkelijk rekening moet houden met de duur van het verblijf van de vreemdeling in België en de mate waarin hij nog bindingen heeft met zijn land van herkomst.

Verzoeker voert verder ook de schending van het hoorrecht aan. Het hoorrecht verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor.

Waar verzoeker betoogt dat hij nooit is uitgenodigd om te worden gehoord betreffende zijn dossier, kan hij niet worden gevolgd. Verzoeker betoogt dat verweerder de bestreden beslissing heeft genomen zonder ook maar één verzoek aan hem te richten, doch dit staat haaks op de informatie vervat in het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker meermaals de kans is geboden om zijn standpunt uiteen te zetten. De meest recente vragenlijst hoorplicht is overhandigd aan verzoeker in de gevangenis van Antwerpen op 28 juli 2021 om 18u. Het ontvangstbewijs vermeldt dat verzoeker weigerde de vragenlijst aan te nemen en te tekenen. Verzoeker kan dus niet ernstig voorhouden dat hij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing niet is gehoord wanneer hij zelf heeft geweigerd om de vragenlijst hoorplicht in te vullen.

Verzoeker bekritiseert verder het motief van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat niet blijkt dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Verzoeker betoogt dat hij nochtans stukken heeft overgemaakt waaruit blijkt dat hij de nodige stappen heeft gezet om het kind te erkennen. Verzoeker brengt inderdaad een stuk 'informatie erkenning kind' bij dat dateert van 4 februari 2019. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd dat verzoeker reeds in 2019 de wil heeft geuit om zijn dochter te erkennen maar dat de administratie tot op heden geen weet heeft van de effectieve erkenning van het kind door verzoeker. Ook uit het stuk dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt niet dat hij zijn dochter reeds officieel heeft erkend. Het betoog van verzoeker dat hij de nodige stappen heeft gezet om zijn kind te erkennen, is niet ernstig. Bovendien geeft de erkenning van zijn dochter hem niet automatisch recht op een verblijf in België. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij op basis van zijn vaderschap recht heeft op verblijf. Zelfs al zou de erkenningsprocedure inmiddels met succes zijn afgerond, doet dit geen afbreuk aan het feit dat verzoeker zijn illegaal verblijf niet heeft trachten te regulariseren. Uit niets blijkt dat verzoeker een verblijfsaanvraag heeft ingediend.

Verzoeker beroept zich eveneens op een schending van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker betwist het motief van de bestreden beslissing dat zijn fysieke nabijheid voor zijn kind niet noodzakelijk is. Hij meent dat verweerder geen werkelijk onderzoek heeft gedaan naar zijn gezinsleven, een gezinsleven dat voor allen nog steeds zeer nauw is.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (cf. EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt dus in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker beroept zich op zijn gezinsleven met zijn minderjarige kind. Een kind geboren uit een samenwonend koppel maakt *ipso jure* deel uit van dit gezin. Er ontstaat tussen kind en ouder vanaf de geboorte een band die gelijkstaat met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte (cf. EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Verzoeker onderhoudt met zijn minderjarige dochter aldus een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar moet eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Over dit gezinsleven zegt verweerder het volgende:

“Betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst van 09.04.2021 een partner waarmee hij een minderjarige dochter heeft, een vader, een moeder, een zus en twee broers op het Belgische grondgebied te hebben. De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van zijn gezinsleven. Het feit dat betrokkene een gezin had in België, heeft hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn dochter en andere familieleden die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. Nergens uit het dossier blijkt dat de

minderjarige buitengewoon afhankelijk is van betrokkene. Er blijkt geen afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn kind te bestaan in die zin dat uw aanwezigheid in het Rijk werkelijk is vereist. Nergens uit het dossier blijkt dat zijn aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Uit het dossier blijkt dat de moeder van het kind verblijfsrecht heeft en dat er geen aanwijzingen zijn dat zij door gezondheidsproblemen niet in staat zou kunnen zijn om voor het kind te kunnen zorgen. Evenmin dat zij niet zelfstandig zou kunnen functioneren. Niets sluit uit dat betrokkene financieel bijdraagt vanuit het buitenland en er een andere contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van zijn dochter en partner aan betrokkene in het buitenland.”

De Raad bemerkt dat verzoekers dochter is geboren op een moment waarop verzoeker niet over enig verblijfsrecht in België beschikte. Hij diende zich er aldus van bewust te zijn dat het voortbestaan van het gezinsleven met zijn dochter steeds precair zou zijn. In een dergelijk geval zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan welke uitzonderlijke omstandigheden *in casu* toelaten te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Nog daargelaten het feit dat verzoekers gezinsleven is ontstaan op een moment waarop hij niet over enig verblijfsrecht in België beschikte, betwist verweerder het bestaan van dit gezinsleven niet. Hij motiveert echter correct dat niet blijkt dat verzoekers dochter buitengewoon afhankelijk is van haar vader in die zin dat de aanwezigheid van verzoeker in het Rijk werkelijk is vereist. Er blijkt niet dat zijn aanwezigheid in België onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Het is niet uitgesloten dat verzoeker de gezinsband met zijn dochter onderhoudt via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken in het land van herkomst. Het komt er aldus op neer dat verzoeker geen onoverkomelijke hinderpalen aantoonde die verhinderen dat hij zijn gezinsleven met zijn dochter elders normaal en effectief verderzet. Met de loutere kritiek dat zijn fysieke nabijheid wel noodzakelijk is en dat het familieleven voor allen nog steeds zeer nauw is, toont hij dergelijke hinderpalen niet aan. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet weerhouden.

Waar verzoeker verder nog kritiek uit ten aanzien van de beslissing tot ambtshalve schrapping, merkt de Raad op dat deze beslissing niet het voorwerp vormt van de huidige procedure en dergelijke kritiek dan ook niet dienstig kan worden aangevoerd.

Tenslotte voert verzoeker aan dat hij, in tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, geen gevaar voor de openbare orde vormt. Hij stelt dat de veroordelingen op zich niets zeggen en dat verweerder niet motiveert waarom de gepleegde feiten aantonen dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Verzoeker kan hierin echter niet worden gevolgd. De Raad bemerkt vooreerst dat de bestreden beslissing niet is genomen omdat verzoeker een voorwaarde van zijn voorwaardelijke detentie zou hebben overtreden. Verweerder geeft een opsomming van de elf strafrechtelijke veroordelingen die verzoeker sinds 2005 heeft opgelopen. Uit de feiten die aan de veroordelingen ten grondslag liggen, leidt verweerder af dat verzoekers gedrag zonder meer laakbaar is geweest en dat hij daarmee uiting heeft gegeven aan een asociale, valse en gevaarlijke persoonlijkheid waarbij hij geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom of voor de fysieke en psychologische integriteit van andere personen, noch voor de regels geldend in een rechtsstaat of voor de maatschappelijke normen. Gelet op de ernst en de herhaling van de feiten besluit verweerder dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Verzoeker toont niet aan dat het onredelijk is te besluiten dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden omdat hij op een periode van zeventien jaar tijd elf keer strafrechtelijk is veroordeeld voor onder meer diefstal met braak, opzettelijke slagen en verwondingen en de verkoop en dracht van verboden wapens. Gelet op de herhaling van de misdrijven is het geenszins uitgesloten dat verzoeker zich in de toekomst nog eens aan dergelijke feiten schuldig zou maken. Het oordeel van verweerder komt de Raad dan ook niet kennelijk onredelijk voor.

Het enige middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN